

ΝΤΟΥΣΙΛ

Χάμστ

Μεταίχμιο
Αργυρίου
Μαντάγλου

Ο αδύνατος
άντρας

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ακουμπούσα στον πάγκο ενός μπαρ στην Πεντηκοστή Δεύτερη Οδό περιμένοντας τη Νόρα να έρθει από τα χριστουγεννιάτικα ψώνια της, όταν μια κοπέλα σηκώθηκε από το τραπέζι όπου καθόταν μαζί με άλλους τρεις και κατευθύνθηκε προς το μέρος μου. Ήταν ξανθιά και μικροκαμωμένη και, είτε κοίταζες το πρόσωπό της είτε το ντυμένο με θαλασσιά σπορ ρούχα σώμα της, το θέαμα ήταν ικανοποιητικό. «Είστε ο Νικ Τσαρλς;» ρώτησε.

«Ναι» είπα.

Μου έδωσε το χέρι της. «Είμαι η Ντόροθι Γουάιναντ. Δεν με θυμάστε, αλλά θα πρέπει να θυμάστε τον πατέρα μου, τον Κλάιντ Γουάιναντ. Εσείς...»

«Μάλιστα» είπα. «Τώρα σε θυμήθηκα. Όμως τότε ήσουν ένα κοριτσάκι έντεκα δώδεκα χρόνων, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, πριν από οκτώ χρόνια. Θυμάστε τις ιστορίες που μου λέγατε; Ήταν αληθινές;»

«Μάλλον όχι. Πώς είναι ο πατέρας σου;»

Γέλασε. «Αυτό θα σας ρωτούσα κι εγώ. Η μαμά πήρε διαζύγιο και δεν έχουμε νέα του. Πότε πότε, βέβαια, μαθαίνουμε για τα κατορθώματά του από τις εφημερίδες. Εσείς δεν τον βλέπετε;»

Το ποτήρι μου είχε αδειάσει. Τη ρώτησα αν θα ήθελε να πιει κάτι, απάντησε ούισκι με σόδα, παρήγγειλα δύο και της είπα: «Όχι, γιατί μένω στο Σαν Φρανσίσκο».

«Θα ήθελα να τον δω. Η μαμά θα θύμωνε πολύ αν το μάθαινε, όμως εγώ θα ήθελα να τον συναντήσω» είπε αργά.

«Λοιπόν;»

«Δεν μένει πια εκεί που ζούσαμε παλιά, στο Ριβερσάιντ Ντράιβ, το όνομά του δεν είναι ούτε στον τηλεφωνικό κατάλογο ούτε στον Χρυσό οδηγό».

«Γιατί δεν προσπαθείς μέσω του δικηγόρου του;» πρότεινα.

Το πρόσωπό της φωτίστηκε. «Ποιος είναι;»

«Ήταν ένας τύπος που το όνομά του άρχιζε από Μακ, κάτι σαν Μακόλεϊ... Ναι, αυτό είναι το όνομά του, Χέρμπερτ Μακόλεϊ. Το γραφείο του ήταν στο κτίριο της Σίνγκερ».

«Δανείστε μου πέντε σεντς» είπε και βγήκε να τηλεφωνήσει. Επέστρεψε χαμογελαστή. «Τον βρήκα. Εδώ δίπλα είναι, στη γωνία με την Πέμπτη Λεωφόρο».

«Ο πατέρας σου;»

«Ο δικηγόρος. Λέει πως ο πατέρας μου έχει φύγει από την πόλη. Πάω να τον συναντήσω». Σήκωσε το ποτήρι της. «Οικογενειακή επανασύνδεση! Λοιπόν, τι θα λέγατε...»

Η Έιστα πήδηξε πάνω μου και με χτύπησε στην κοιλιά με τα μπροστινά της πόδια. Η Νόρα, κρατώντας το άλλο άκρο από το λουρί της σκυλίτσας, είπε: «Πέρασε ένα συναρπαστικό απόγευμα: έριξε κάτω έναν πάγκο με παιχνίδια στο Λορντ & Τέιλορ, κατατρόμαξε μια χοντρή κυρία καθώς της έγλειφε το πόδι στο Σακς και τη χάιδεψαν και τρεις αστυνομικοί».

Έκανα τις συστάσεις. «Η σύζυγός μου... Η Ντόροθι Γουάιναντ. Ο πατέρας της ήταν πελάτης μου όταν εκείνη τότε ήταν κοριτσάκι. Συμπαθητικός τύπος, αλλά λιγάκι εκκεντρικός».

«Με είχε καταγοητεύσει» είπε η Ντόροθι και εννοούσε εμένα. «Ένας αληθινός ντετέκτιβ! Έτρεχα συνεχώς πίσω του ζητώντας του να μου διηγηθεί τις περιπέτειές του. Μου έλεγε τρομερά ψέματα, αλλά πίστευα κάθε του λέξη».

«Φαίνεσαι κουρασμένη, Νόρα» είπα.

«Είμαι. Ας κάτσουμε».

Η Ντόροθι Γουάιναντ είπε πως έπρεπε να επιστρέψω στο τραπέζι της. Έσφιξε το χέρι της Νόρα· θα έπρεπε να περάσουμε οπωσδήποτε από το σπίτι τους

για ένα κοκτέιλ, έμεναν στο Κόρτλαντ, η μητέρα της τώρα λεγόταν Γιόργκενσεν. Θα χαιρόμασταν πολύ να τους επισκεφτούμε, αλλά το ίδιο θα έπρεπε να κάνει κι εκείνη· θα έπρεπε να έρθει να μας δει κάποια στιγμή – μέναμε στο Νόρμαντι και θα βρισκόμασταν στη Νέα Υόρκη για κάνα δυο βδομάδες ακόμη. Η Ντόροθι χάραινε το κεφάλι της σκυλίτσας και μας άφησε.

Βρήκαμε ένα τραπέζι. «Όμορφη είναι» είπε η Νόρα.

«Αν σου αρέσει ο τύπος της».

Μου χαμογέλασε ειρωνικά. «Εσύ ποιον τύπο προτιμάς;»

«Μόνο τον δικό σου, αγάπη μου. Μου αρέσουν οι ψηλόλιγνες καστανές με προκλητικό στόμα».

«Και τι έχεις να πεις για κείνη την κοκκινομάλλα, με την οποία έφυγες χτες βράδυ από το σπίτι των Κουίν;»

«Βλακείες» είπα. «Ήθελε μόνο να μου δείξει κάτι γαλλικές γκραβούρες».

Την επόμενη μέρα μού τηλεφώνησε ο Χέρμπερτ Μακόλεϊ. «Γεια σου. Δεν ήξερα πως ήσουν εδώ. Το έμαθα από την Ντόροθι Γουάιναντ. Τι θα 'λεγες να τρώγαμε μαζί;»

«Τι ώρα είναι;»

«Εντεκάμισι. Σε ξύπνησα;»

«Ναι» είπα «αλλά δεν πειράζει. Γιατί δεν έρχεσαι να φάμε εδώ το μεσημέρι; Έχω πονοκέφαλο και δεν μπορώ να τριγυρίζω και πολύ... Εντάξει. Έλα στη μία».

Ήπια ένα ποτό με τη Νόρα προτού πάει στο κομμωτήριο, ήπια κι ένα δεύτερο μετά το ντους, κι όταν χτύπησε το τηλέφωνο ένιωθα ήδη καλύτερα.

Μια γυναικεία φωνή με ρώτησε: «Είναι εκεί ο κύριος Μακόλεϊ;»

«Δεν έχει έρθει ακόμη».

«Με συγχωρείτε για την ενόχληση, αλλά θα μπορούσατε να του πείτε να τηλεφωνήσει στο γραφείο του μόλις φτάσει; Είναι επείγον».

Υποσχέθηκα πως θα το κάνω.

Ο Μακόλεϊ ήρθε δέκα λεπτά αργότερα. Ήταν ένας μεγαλόσωμος, κατσαρομάλλης, ροδαλός και μάλλον εμφανίσιμος άντρας, περίπου στην ηλικία μου –στα σαράντα ένα–, αν κι έμοιαζε νεότερος. Είχε τη φήμη πολύ καλού δικηγόρου. Όταν ζούσα στη Νέα Υόρκη είχα κάνει διάφορες δουλειές γι' αυτόν και πάντα είχαμε καλές σχέσεις.

Τώρα σφίξαμε τα χέρια και χτυπήσαμε φιλικά ο ένας την πλάτη του άλλου. Με ρώτησε πώς τα πήγαινα, το ίδιο τον ρώτησα κι εγώ, απαντήσαμε και οι δυο ένα «υπέροχα» και κατόπιν του είπα να τηλεφωνήσει στο γραφείο του.

Μετά το τηλεφώνημα γύρισε συνοφρυωμένος. «Ο Γουάιναντ επέστρεψε» είπε. «Και θέλει να τον συναντήσω».

Έβαλα δύο ποτά και είπα: «Καλά. Το γεύμα θα μπορούσε να...»

«Άφησέ τον να περιμένει» είπε και πήρε το ένα ποτήρι από τα χέρια μου.

«Είναι ακόμη το ίδιο τρελός όπως παλιά;»

«Δεν είναι αστείο» είπε ο Μακόλεϊ σοβαρά. «Έμαθες πως για ένα χρόνο σχεδόν, το 1929, βρισκόταν σε άσυλο;»

«Όχι».

Κούνησε το κεφάλι. Κάθισε, έβαλε το ποτήρι στο

τραπεζάκι δίπλα στην καρέκλα του κι έγειρε προς το μέρος μου.

«Τι σκαρώνει η Μίμι, Τσαρλς;»

«Η Μίμι; Α, η σύζυγος, η πρώην σύζυγος. Δεν ξέρω. Θα έπρεπε να σκαρώνει κάτι;»

«Συνήθως αυτό κάνει» είπε ψυχρά. Και μετά πρόσθεσε αργά: «Νόμιζα πως εσύ θα ήξερες».

Ώστε αυτό ήταν λοιπόν. «Άκου, Μακ, τα τελευταία έξι χρόνια δεν δουλεύω πια ως ντετέκτιβ. Σταμάτησα το '27» είπα.

Με κοίταξε εξεταστικά.

«Στ' αλήθεια» τον διαβεβαίωσα. «Ένα χρόνο μετά το γάμο μου, ο πεθερός μου πέθανε και άφησε στη σύζυγό μου ένα υλοτομείο και έναν μικρό σιδηρόδρομο καθώς και κάποια άλλα περιουσιακά στοιχεία. Έτσι σταμάτησα τη δουλειά για να τα επιβλέπω. Αλλά, όπως και να 'χει, δεν θα δούλευα ποτέ για τη Μίμι Γουάιναντ ή Γιόργκενσεν ή όπως αλλιώς τη λένε τώρα. Ποτέ δεν με συμπάθησε, το ίδιο κι εγώ».

«Α, όχι, δεν μου πέρασε από το μυαλό ότι...» Ο Μαχόλεϊ, κάνοντας μια αόριστη χειρονομία, σταμάτησε απότομα και σήκωσε το ποτήρι του. Όταν το απομάκρυνε από τα χείλη του, είπε: «Απλώς αναρωτιόμουν. Η Μίμι μου τηλεφώνησε πριν από τρεις μέρες, την Τρίτη. Έφραχνε τον Γουάιναντ. Χθες τηλεφώνησε η Ντόροθι, για τον ίδιο λόγο, και μου είπε πως εσύ της

πρότεινες να με επισκεφτεί, κι επειδή πίστευα πως ακόμη δούλευες ως ντετέκτιβ, αναρωτήθηκα τι είχε συμβεί».

«Δεν σου είπαν;»

«Βεβαίως. Ήθελαν να τον δουν για χάρη του παλιού καιρού. Αυτό σημαίνει πολλά».

«Εσείς οι δικηγόροι είστε καχύποπτοι» είπα. «Μπορεί απλώς να ήθελαν να τον δουν, αλλά μπορεί και να ήθελαν να του ζητήσουν λεφτά. Πού είναι το πρόβλημα; Κρύβεται;»

Ο Μακόλεϊ σήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω περισσότερα από σένα. Έχω να τον δω από τον Οκτώβριο». Ήπιε ακόμα μια γουλιά. «Πόσο θα μείνεις εδώ;»

«Θα φύγω λίγο μετά την Πρωτοχρονιά» είπα και πήγα στο τηλέφωνο για να ζητήσω να μας φέρουν το φαγητό.

Ο Ντάσιελ Χάμετ γεννήθηκε στο Μέριλαντ των ΗΠΑ το 1894. Γιος του Ρίτσαρντ Χάμετ και της Άνι Μποντ Ντάσιελ, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το σχολείο στα δεκατέσσερά του, προκειμένου να βοηθήσει οικονομικά την οικογένειά του. Έκανε διάφορες δουλειές και κατέληξε να εργάζεται ως ιδιωτικός ντετέκτιβ στο Πρακτορείο Πίνκερτον.

Η πρώτη του αστυνομική ιστορία, την οποία υπέγραψε με το ψευδώνυμο Πίτερ Κόλινσον, δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Black Mask* τον Οκτώβριο

του 1923. Πρωταγωνιστής των αστυνομικών μυθιστορημάτων του που ακολούθησαν (*Ο κόκκινος θερισμός* ήταν το πρώτο) ήταν ο Κοντινένταλ Οπ, ένας αρχετυπικός ντετέκτιβ. Το 1929 ο Χάμετ δημιούργησε έναν νέο ήρωα, τον Σαμ Σπείντ, τον πρωταγωνιστή του θρυλικού *Γερακιού της Μάλτας*. Το συγκεκριμένο βιβλίο έχει συναρπάσει πολλές γενιές αναγνωστών, ενώ θρυλική είναι η μεταφορά του στη μεγάλη οθόνη (πρώτη φορά το 1931). Έως το 1934 εξέδωσε επίσης τα μυθιστορήματα: *Η κατάρα των Ντέιν*, *Γυάλινο κλειδί* και *Ο αδύνατος άντρας*. Έκτοτε δεν κυκλοφόρησε κανένα άλλο μυθιστόρημά του, αλλά έγραψε σενάρια για τον κινηματογράφο (μεταξύ των οποίων και η διασκευή του *Γυάλινου Κλειδιού*).

Ασχολήθηκε έντονα με τον πολιτικό ακτιβισμό, και το 1937 έγινε μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος. Με την υγεία του σοβαρά επιβαρυσμένη από το αλκοόλ και το κάπνισμα, ζώντας τα τελευταία χρόνια του ως ερμίτης, πέθανε στη Νέα Υόρκη, στις 10 Ιανουαρίου του 1961.

ISBN:978-618-03-1308-6

9 786180 313086

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81308